

ninger, og den har maattet bære den For-smædelse, som laa i de mange Buler og Stød, som denne Kamp førte med sig. Den har ofte maattet føre Kampen uden Forstaaelse og maattet finde sig i, at *Retfærdighedskravet* blev betragtet som *Magtbegær*.

Men saa har den ogsaa faaet Lov at vise, at da først dette Retfærdighedskrav i noget Mon var sket Fyldest, da vendte den sig med fuld Kraft til sin anden Op-gave: at stille Kravet til Kvinden selv, at lade hver ny Rettighed følges af det uddybede Pligtkrav. Og saaledes kan vi da nu se Kvinderne, ligesom fordum Amazonerne, vende tilbage fra Kamppladsen med sit Bytte, de nye Rettigheder, de nye Udviklingsmuligheder og Kundskaber, de større Samfundsinteresser og de bedre økonomiske Vilkaar. Og for enhver tænkende Mand og Kvinde maa det Spørgsmaal melde sig: hvortil vil de nu anvende Byttet, — hvad vil Følgen bli af den store Forandring?

Vi ser da en ejendommelig Foreteelse. Vi ser Skarer af humant interesserede Kvinder, der ligesom Bierne er i uafladelig Bevægelse for at tilgodegøre sig de nye Fordele. Vi ser, hvorledes Skolerne gennem sine Lærere, Hjemmene gennem sine Mødre og Hustruer, Staten gennem Kommunerne og offentlige Stillinger søger at drage Nytte af Kvindesagens Resultater. Og vi maa yde Kvindesagen den Anerkendelse, at Udviklingen overalt gaar i Retning af at skabe dygtigere, bedre rustede, hele Kvinder, der ser sine Pligter dybere og rigere, der stiller store For-dringer til sig selv, og som jo længer, jo mere nærmer sig det Maal at staa helt ud som Mandens jævnbyrdige, om end helt forskellig fra ham.

Men ved Siden af denne Skare, der er i ivrig Bevægelse, og som saa at sige er i Fronten, om ikke altid for at skabe det nye, saa dog i al Fald for at øve sin Ind-flydelse paa Udviklingens Gang, ser man en anden Kreds. Det er Mænd og Kvin-

der, som over for denne store Bevægelse indtager en passiv Holdning. Ikke saaledes, at de afholder sig fra at nyde godt af de Goder, som Bevægelsen har ført med sig. Heller ikke saaledes, at de afgjort modarbejder den — dertil er den dem for mægtig. Nej, man kan heller karakterisere dem saaledes, at de med bortvendt Hoved la'r sig trække med, vistnok modstræbende, men dog med fuld Bevidsthed om, at det gaar nok den Vej alligevel.

Dette er Kirken og de afgjort troende.

Men slig tjener ingen sin Sag, sit Samfund, sin Herre.

De troende Mænd og Kvinder, som endnu holder paa den gamle Opfatning, at Kvinden har sin af Gud afstukne lille Kreds, uden for hvilken hun ikke kan komme uden at synde mod Guds Vilje, de maa vide, at nu er det paa høje Tid at ruste sig og tage kraftig til Genmæle. Thi er denne Bevægelse mod Guds Vilje, da syndes der nu svarlig, og de, som kender Guds Vilje, maa da ganske anderledes end nu sker, modarbejde denne Udvikling. Men da maa de ogsaa tage Skridtet fuldt ud og selv holde sig uden for den, ikke for sine Døtre nyde Frugterne af Bevægelsen og saa at sige sidde med paa Kvindesagens Læs og lade sig modstræbende køre mod dens Maal.

Men de troende Mænd og Kvinder, som staar med i vor Tids Livsopfatning, for hvem Kristendommen er mere end Ord, som tror paa, at Guds Rige skal komme til os, de maa føle et stærkt Ansvar over for en Bevægelse som denne. De maa se, hvorledes Mændene overalt blir mere og mere lunkne over for Kristendommen, hvorledes Menighedsarbejdet og Missionsarbejdet i første Række maa stole paa Kvinderne. Tæl op de Kirkesøgende og se, hvor stort et Procenttal af dem er Kvinder! Og bedøm saa heraf, hvad Betydning det har for Kirken, hvorledes Kvindebevægelsen udvikler sig.

Jeg siger ikke for meget, naar jeg mener,